

SZEŚĆDZIESIĘCIOLECIE PRACY NAUKOWEJ PROF. DR KONSTANTEGO STECKIEGO

Dziesięć lat temu, w 1960 roku, obchodziliśmy 50-letni, złoty jubileusz pracy naukowej prof. Steckiego. W tym roku obchodzimy podwójny jubileusz: 60-lecie pracy naukowej oraz 50-lecie uzyskania tytułu doktora filozofii na Uniwersytecie Jagiellońskim.

Z tych więc względów dzisiejsza uroczystość nabiera specjalnego znaczenia. Jubileusz 50-lecia pracy naukowej zbiegł się jednocześnie z przejściem prof. Steckiego na emeryturę. U wielu ludzi przejście z bardzo intensywnej i długoletniej pracy naukowej i dydaktycznej wraz z oderwaniem się od zbudowanego przez siebie warsztatu pracy wywołuje niekiedy załamanie się, powodujące spadek, a niekiedy całkowite zaniechanie pracy naukowej. Nasz Jubilat, z przejściem na emeryturę, nadal kontynuuje w całej pełni pracę naukową, o czym świadczy dorobek ostatnich 10 lat.

W okresie 50-lecia pracy naukowej, tj. do 1960 roku, prof. Stecki ogłosił drukiem 125 prac, a więc średnio na jeden rok przypadało 2,5 prace, natomiast w ostatnim 10-leciu opublikował 29 prac, co rocznie daje prawie 3 prace. Tak więc ani przejście w stan spoczynku, ani poważny wiek nie miały ujemnego wpływu na wydajność pracy, można raczej stwierdzić zwiększoną aktywność naukową, jako też znacznie szerszy wachlarz zainteresowań naukowych o czym świadczy tematyka publikacji.

Dziesięć lat temu na uroczystościach złotego jubileuszu wspólnie z prof. dr Bia-

łobokiem scharakteryzowaliśmy 50-letni dorobek naukowy *. Z tych więc względów omawianie całego dorobku byłoby niecelowe, jednak dla lepszego naświetlenia całokształtu pracy Jubilata należy podać ważniejsze osiągnięcia z poprzedniego okresu oraz niektóre dane biograficzne, natomiast szczegółowiej omówić dorobek ostatnich 10 lat.

Prof. Stecki urodził się w 1885 roku w Hrubieszowie jako syn lekarza. Do szkoły początkowo uczęszczał w Hrubieszowie, następnie w Siedlcach i wreszcie w Łodzi, gdzie w 1904 r. uzyskał świadectwo dojrzałości. Okres lat szkolnych Jubilata przypadł w czasie burzliwych demonstracji młodzieży polskiej dopominającej się nauczania w języku ojczystym w byłych zaborach niemieckim i rosyjskim, a zapoczątkowany był słynnym strajkiem „dzieci wrzesińskich”. Młody Stecki bierze aktywny udział w wystąpieniach młodzieży, za co została Mu przyznana honorowa odznaka za walkę o polską szkołę.

W 1904 r. zapisuje się na studia rolnicze na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego i kończy je w 1907 roku. Następnie kontynuuje studia przyrodnicze na tym samym Wydziale, prowadząc jednocześnie pracę naukową w zakresie mikologii w Zakładzie Botanicznym, kierowanym przez prof. Janczewskiego. Od 1909 r. pełni obowiązki asystenta w Zakładzie Uprawy Roli i Roślin Uniwersytetu Jagiellońskiego u prof. Rogóyskiego.

W 1910 r. ze względów zdrowotnych przenosi się do Zakopanego, gdzie po odbyciu kuracji podejmuje pracę zawodową w szkole średniej jako nauczyciel przyrody. W Zakopanem przebywa do 1923 r., tj. do chwili powołania na stanowisko kierownika Katedry Botaniki Leśnej na Wydziale Rolniczo-leśnym Uniwersytetu Poznańskiego.

W okresie 13-letniego pobytu w Zakopanem prof. Stecki rozwija intensywną pracę naukową, społeczną i kulturalną. Dorobek naukowy z tego okresu zamyka się ilością 28 publikacji w większości poświęconych florze Tatr oraz zagadnieniom ochrony i piękna krajobrazu tatrzańskiego. W 1920 roku na podstawie rozprawy pt. *Zmienność kwiatów szafranu tatrzańskiego* uzyskuje tytuł doktora filozofii na Uniwersytecie Jagiellońskim. Ten fakt stanowi podstawę do drugiego jubileuszu prof. Steckiego, jaki przypada w tym roku.

Prócz obowiązków dydaktycznych oraz pracy naukowej prof. Stecki bierze bardzo czynny udział w pracach Muzeum Tatrzańskiego, a w latach 1922—23 pełni również funkcję kustosa działu przyrodniczego tegoż Muzeum. Następnie bierze udział wspólnie z braćmi Zwolińskimi w odkrywczych badaniach speleologicznych. Gromadzi bogate zbiory etnograficzne, m. in. liczną kolekcję ludowych obrazów, malowanych na szkle, którą z wyjazdem z Zakopanego przekazuje Muzeum Tatrzańskiemu. Prócz tego rozwija żywą działalność w Towarzystwie Tatrzańskim, jest członkiem zarządu oraz członkiem Sekcji Ochrony Tatr i Sekcji Ludoznawczej. Praca w różnych organach Towarzystwa Tatrzańskiego, a przede wszystkim akcji nad zachowaniem piękna Tatr oraz ich flory i fauny, stawia prof. Steckiego w rzędzie tych ludzi, którzy dobrze zasłużyli się Tatrom oraz idei ich ochrony.

* Rocznik Dendrologiczny T. XV. 1961.

W 1923 roku prof. Stecki obejmuje stanowisko kierownika Katedry Botaniki Leśnej na Uniwersytecie Poznańskim. Z całym zapałem i energią organizuje od podstaw pracownię, gromadzi zbiory, zielniki oraz kompletuje bibliotekę. Zakłada na terenie podworskiego parku na Sołaczu Ogród Dendrologiczny, w którym do wybuchu wojny zgromadził przeszło 900 gatunków i odmian drzew i krzewów, zarówno krajowych jak i zagranicznych. Niestety, piękny ten obiekt tak cenny dla nauki i dydaktyki został zniszczony przez okupanta i dopiero po długich staraniach podlega renowacji.

Od chwili objęcia zajęć w Poznaniu, terenem pracy Jubilata stają się Wielkopolska i Pomorze, tak bardzo odmienne pod względem przyrodniczym od Tatr. W okresie do 1939 roku prof. Stecki sam, bądź z współpracownikami i uczniami, publikuje 52 rozprawy. Są to przeważnie prace dendrologiczne, obejmujące badania nad zmiennością morfologiczną oraz badania ekologiczne, fijoğraficzne i fitosocjologiczne.

Wśród licznych prac z tego okresu na podkreślenie zasługuje publikacja o formie lawinowej świerka w Tatrach. Wspólnie z prof. Pawłowskim opisują występowanie w Tatrach bardzo rzadkiej rośliny sybaldii rozesłanej — *Sibbaldia procumbens*. Również z prof. Pawłowskim opracował zespoły roślinne w dolinie Miętusiej i na głównym masywie Czerwonych Wierchów. Następnie wykazał ważną cechę morfologiczną o wklęsłościach na korze nad listewkami drewna u *Salix cinerea* i *Salix aurita*. Cennymi pozycjami prof. Steckiego są studia nad morfologią i zasięgiem brzozy czarnej — *Betula obscura* w Polsce, następnie badania nad rozmieszczeniem azalii pontyjskiej — *Rhododendron flavum* na Wołyniu i wykazanie ekologicznej zależności jej występowania od obecności skał granitowych w podłożu gleb.

W tym okresie Jubilat wydaje w pomnikowym wydawnictwie prof. Wójcickiego pt. *Krajobrazy roślinne Polski* sześć zeszytów poświęconych roślinności Tatr, Beskidu Śląskiego oraz Pomorza. Wobec szybko postępującego niszczenia naszej przyrody, opisy zamieszczone w tych zeszytach wraz z pięknymi fotografiami są obecnie cennymi dokumentami rzadkiej, a niekiedy całkowicie już zniszczonej tam roślinności.

Po ciężkich przeżyciach II wojny i po powrocie do Poznania prof. Stecki przystępuje do usuwania zniszczeń pracowni zakładów botanicznych. Gromadzi zbiory, kompletuje biblioteki, rewindykuje wywiezione mienie. Mimo nawału prac organizacyjnych i administracyjnych już w 1946 r. publikuje pracę o mieszańcach storczyków, a w tymże roku na konkurs ogłoszony przez Instytut Badawczy Leśnictwa zgłasza pracę na temat: *Podział Polski na leśne dzielnice siedliskowe* i uzyskuje I nagrodę. Podkreślić należy, że praca ta, niezależnie od innych walorów, zawierała bardzo szczegółowe dane o stosunkach geobotanicznych na nowo odzyskanych terenach północnych i zachodnich, toteż stała się podstawowym źródłem dla opracowania przez zespół pracowników I. B. L. podziału Polski na dzielnice przyrodniczo-leśne.

Okres powojenny do chwili przejścia na emeryturę, tj. od 1945—1960 r., jest okresem najbardziej twórczej i intensywnej pracy naukowej, zamykającej się liczbą 49 publikacji.

Widząc ogromny brak pomocy naukowych w pierwszych latach powojennych,

wydaje w 1948 roku skrypt z drzewoznawstwa obejmujący drzewa iglaste. Pierwsze wydanie zostało szybko wyczerpane i w 1953 roku ukazuje się drugie wydanie, które również zostało w krótkim czasie wyczerpane. Podręcznik ten zyskał duże uznanie młodzieży, licznych rzesz praktyków i naukowców, gdyż niezależnie od doskonałych opisów morfologicznych, podane są właściwości ekologiczne, biologiczne, fizjologiczne oraz zasięgi opisywanych gatunków drzew i krzewów. Nadmienić należy, że w tym okresie Jubilat jest również współautorem nowego opracowania dwóch wydań znanego *Klucza do drzew i krzewów* W. Kuleszy.

Osobną piękną kartą pracy prof. Steckiego są zasługi na polu dydaktycznym. Wykształcił liczną kadrę naukowców i całe zastępy praktyków, którzy zajmują odpowiedzialne stanowiska w różnych dziedzinach gospodarki narodowej. Wykłady prof. Steckiego prowadzone były żywo, bardzo interesująco, zawsze bogato i ciekawie demonstrowane. Mając duże zdolności rysunkowe z prawdziwym talentem przedstawiał na tablicy, w kilku pociągnięciach kredy, niekiedy bardzo zawile szczegóły i detale, które dopiero wtedy stawały się łatwe do zrozumienia i należycie przyswajalne. Toteż wykłady prof. Steckiego cieszyły się wielką popularnością i licznym audytorium.

W zakładach, kierowanych przez prof. Steckiego, wykonanych zostało przeszło 120 prac magisterskich, kilkanaście doktorskich i habilitacyjnych. Życzliwy stosunek do młodzieży i młodych adeptów nauki zjednywały Mu miłość i obdarzano Go szacunkiem, o czym świadczą m. in. trwałe kontakty byłych wychowanków i uczniów, którzy po opuszczeniu murów uczelni przed kilkudziesięciu laty nadal utrzymują więź ze swym wychowawcą i nauczycielem.

Wraz z przejściem na emeryturę prof. Stecki nie przestał pracować naukowo, czego dowodem jest dorobek ostatnich 10 lat. Analizując ten dorobek, można by go podzielić na kilka działów, z których na pierwsze miejsce wysuwają się prace botaniczne, dalej idą numizmatyczne, ochroniarskie, zoologiczne, etnograficzne, biograficzne.

Wśród prac botanicznych największym osiągnięciem prof. Steckiego było wydanie w opracowaniu zbiorowym obszernego podręcznika botaniki. Prof. Stecki jest współautorem oraz głównym redaktorem całego podręcznika. Jest to oryginalny polski podręcznik, uwzględniający te zagadnienia botaniczne, które mają specjalne znaczenia dla rolników, leśników i ogrodników i dlatego też zawierają obszerne wiadomości z takich dziedzin, jak: ekologia, fenologia, fitosocjologia, ochrona przyrody oraz problematyka gospodarczo-botaniczna. Tak pomyślany podręcznik jest do pewnego stopnia encyklopedią najważniejszych dziedzin botanicznych, niezbędnych dla wykształcenia przyrodniczego absolwentów wyższych szkół rolniczych. Podręcznik ten, jak już zaznaczono, jest dziełem zbiorowym. Opracowywał go dziewięciu autorów rozproszonych po całej prawie Polsce, poczynając od Warszawy poprzez Olsztyn, Toruń, Szczecin, Wrocław, a kończąc na Poznaniu. Z tych więc powodów zadanie prof. Steckiego, jako głównego redaktora i koordynatora oraz konsultanta tak olbrzymiego dzieła, liczącego 886 stron, nie było łatwe, I tutaj ujawniła się wielka umiejętność zespołowej pracy oraz zdolności w pokonywaniu trudności, jakie w takich razach zawsze mają miejsce.

Mimo pewnych usterek i niejednolitego opracowania poszczególnych działów podręcznik ten spełnił swoje zadanie, o czym świadczy jego całkowite wyczerpanie przy stosunkowo dużym nakładzie (10 tys.) i dosyć wysokiej cenie.

Drugim poważnym osiągnięciem prof. Steckiego było opracowanie monografii pt. *Tatry*, wydane nakładem Wiedzy Powszechnej z serii Przyroda Polska. Praca ta obejmuje 270 stron druku, jest bogato ilustrowana pięknymi fotografiami i rysunkami. Jest to pierwsza pełna monografia popularnonaukowa wszystkich zagadnień dotyczących Tatr. Na pierwsze miejsce wysuwają się zagadnienia przyrodnicze. W bardzo zwięzłej, jasnej i przystępnej formie, niemniej na wysokim poziomie naukowym, opisana jest geneza i geologia Tatr. Dalsze rozdziały poświęcone są florze i faunie. Te działy, niezależnie od opisu wielu gatunków roślin i zwierząt występujących na terenie Tatr, zawierają również rozmieszczenie lasów w zależności od pionowego wzniesienia oraz zbiorowisk roślinnych charakterystycznych dla różnych wyniesień górskich i wykształconych pod wpływem specyficznych warunków bioekologicznych.

Na podkreślenie zasługuje fakt, że Autor, będąc właściwie botanikiem, bardzo szeroko i wyczerpująco opracował faunę Tatr. Wiele miejsca poświęcono gatunkom endemicznym, ginącym i będącym pod ochroną. Trudno byłoby omówić, nawet pobieżnie, wszystkie zagadnienia przyrodnicze, zamieszczone w tej pracy. Nie będzie jednak przesady w stwierdzeniu, że z wszystkich prac popularnonaukowych poświęconych Tatom, omawiana książka jest najbardziej wyczerpującą monografią. Świadczy to, o tym że Autor jest doskonałym przyrodnikiem i znawcą terenu. Na potwierdzenie tego można zacytować wypowiedź prof. dr Szafera zamieszczoną w przedmowie do tej książki: „Prof. Konstanty Stecki żył i działał przez wiele lat w dalekim od Tatr Poznaniu, niemniej w Zakopanem przeżył on wiele lat i wiele trudu i serca włożył w badania tatrzańskie przyrody jak i podhalańskiej góralszczyzny i jest jak dotychczas najlepszym znawcą wszystkiego, co było i jest w Tatrach”.

Ale prof. Stecki w swej pracy nie zajmuje się wyłącznie przyrodą, ale również ludźmi związanymi z Tatrami, poczynając od tych, których zainteresowania miały w pierwszym rzędzie charakter użytkowy i koncentrowały się na wydobywaniu rud takich metali, jak: żelazo, miedź, srebro, czy nawet złoto. Na szczęście małe zasoby kruszców oraz duże koszty związane z ich pozyskaniem spowodowały, że prace górnicze coraz bardziej malały i wreszcie całkowicie je poniechano z chwilą nabycia w 1889 r. dóbr tatrzańskich przez Władysława Zamoyskiego. Niemniej hutnictwo żelaza na terenie Tatr, jak podaje Autor, miało bardzo ujemne skutki dla lasów, z których dla hut wycinano ogromne ilości drzewa, ogałając zbocza gór, na których do chwili obecnej są widoczne tego skutki i trudności w zalesieniu.

Jeden rozdział Autor poświęca pamięci tych ludzi, których działalność miała duże znaczenie tak dla samych Tatr, jak i Podhala. Już przed 400 laty urządzano zorganizowane wyprawy w Tatry i to zarówno ze strony polskiej, jak i węgierskiej. Następnie opisany jest pobyt Stanisława Staszica, którego zainteresowały nie tylko przyroda i piękno Tatr, ale również bogactwa mineralne. Następnie wymienia Autor pobyt w Tatrach szwedzkiego uczonego, prof. botaniki na Uniwersytecie

w Upsali, Jerzego Wahlenberga, który z pobytu w Tatrach napisał cenne dzieło pt. *Flora Carpathorum principalium*, wydane w 1814 roku w Getyndze.

Za odkrywcę Tatr i pierwszego ich entuzjastę oraz etnografa góralszczyzny, zdaniem prof. Steckiego, należy uważać poetę Seweryna Goszczyńskiego. Osobny rozdział poświęca Autor wielu ludziom bardzo ściśle związanym z Tatrami, jak: Chałubiński, Nowicki, Wierzejski, Witkiewicz, oraz innym pracującym równocześnie z nimi na terenie Tatr, Podhala i Zakopanego, a mianowicie: Janota, Bierkowski, Berdau, Pol, Kolbenheyer, Stefan Kulczyński, Kotula, Szyszylowicz, Matlakowski i wreszcie Zamoyski. Ta krótkka, bo zaledwie na 14 stronach zawarta historia działalności człowieka na terenie Tatr i rola, jaką odegrał dla tego regionu, świadczy o doskonałej znajomości również tego zagadnienia i dużym talencie pisarskim w przedstawieniu tak wielkiej ilości faktów historycznych w przystępnej i ciekawej formie.

W ostatnich rozdziałach, zamieszczonych w końcowej części pracy, na czoło wybija się ogromna troska o ochronę przyrody tatrzańskiej i zachowanie jej piękna. Już przed pierwszą wojną światową, wobec masowej, często niesfornej, turystyki i niszczenia roślinności Autor przytacza powstanie z inicjatywy Jana Gwalberta Pawlikowskiego, w ramach Towarzystwa Tatrzańskiego, Sekcji Ochrony Tatr, która rozwinęła ożywioną propagandę ochrony przyrody tatrzańkiej. Jako osiągnięcie tej pierwszej akcji, uwieńczone wielkim triumfem, było utworzenie później Tatrzańskiego Parku Narodowego. Obserwując jednak w ostatnich latach zmasowany ruch turystyczny, budzi się głęboka troska o zachowanie bezcennych skarbów przyrody i piękna Tatr. Na dowód tego będą ostatnie zdania, zamieszczone w rozdziale pt. *Tatrzański Park Narodowy*, gdzie zawarty jest apel do wszystkich, którzy znajdują się na terenie Tatr: „W Tatry powinno się wchodzić nie z jarmarcznym hałasem, beztroskimi krzykami i śpiewami, ale jak do świątyni piękna przyrody, podziwiając wspaniałość ich i majestat. Tatry są własnością całego narodu, zarówno przeszłych, obecnych, jak i przyszłych pokoleń i nie wolno nam lekceważyć ani niszczyć ich piękna i wartości idealnych, byśmy nie zubożyli naszych następców i by nie uczynili oni nas odpowiedzialnymi za zmarnowanie bezcennego skarbu, jaki naród polski posiadał, piękna najwspanialszego zakątka naszej ziemi”.

Piękna ta książka, napisana interesująco, przystępnie, z młodzieńczym polotem, dobrze przysłuży się Tatrom, gdyż umożliwi poznanie tego zakątka ziemi szerokim rzeszom społeczeństwa.

Wśród innych prac botanicznych należy wymienić trzy publikacje ogłoszone przez Jubilata wspólnie z Jego współpracownikami, a dotyczące szachownicy kostkowej — *Fritillaria meleagris*. W pracach tych zamieszczone są ciekawe obserwacje nad ekologią i zmiennością tego gatunku oraz jego występowanie i rozmieszczenie na ziemiach Polski. Tutaj należy podkreślić żywotność prof. Steckiego, który nie zważając na wiek i trudy udaje się pociągami do odległego o 655 km Przemyśla, aby w okolicznych terenach zapoznać się z występowaniem szachownicy i podziwiać piękno masowego zakwitania tej rzadkiej i ciekawej rośliny. Zamieszczone mapki występowania szachownicy w środkowej Europie i Polsce zawierają nowe stanowiska nie podawane dotychczas w literaturze. Z innych prac botanicznych wymienić należy

opis wiosennego zakwitania zimowita jesiennego oraz podanie przyczyn ekologicznych, mogących mieć wpływ na tego rodzaju anomalie.

Duża ilość publikacji (8) jest z dziedziny numizmatyki. Oddźwięk zainteresowań numizmatycznych wynika z namiętności kolekcjonowania starych monet, których zbieraczem prof. Stecki jest od wielu lat. Mając w swych zbiorach niekiedy wielkie rzadkości, publikuje doniesienia, będące ciekawymi przyczynkami z tej dziedziny. Niemniej jednak nawet w pracach numizmatycznych prof. Steckiego ujawnia się przyrodnik. Tak np. na monetach XII—XIV wieku prostuje pogląd, iż wizerunek głowy nie jest głową wołu, lecz tura. Tej korekty mógł dokonać jedynie przyrodnik numizmatyk. W pracy tej Autor nie omieszkiał przypomnieć, że tur, występujący w całej Europie i na zachodnich terenach Azji, został wytępiony całkowicie już w średnich wiekach, a jedynie w Polsce dochował się jeszcze do XVII wieku, tj. do 1627 roku, kiedy to została zabita ostatnia sztuka w Puszczy Wikickiej, koło Sochaczewa.

Jak z tego widać dorobek naukowy naszego Jubilata w ostatnim dziesięcioleciu jest poważny, a co najważniejsze, jest dowodem, że Prof. Stecki zachowuje pełnię sił twórczych. Sądzić należy, że Jubilat w następnych latach nadal wydajnie będzie pracował dla dobra nauki.

Nadmienić jeszcze należy, że jak w poprzednich latach, tak i w ostatnim 10-leciu bierze czynny udział w licznych towarzystwach naukowych, do których należy, jak: Polskie Towarzystwo Botaniczne, którego jest członkiem honorowym, Towarzystwo Przyrodnicze im. Kopernika, Poznańskie Towarzystwo Przyjaciół Nauk, Polskie Towarzystwo Leśne, którego również jest członkiem honorowym, Towarzystwo Numizmatyczne, Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Liga Ochrony Przyrody.

Kończąc chciałbym w imieniu wszystkich byłych słuchaczy Jubilata do których i ja również się zaliczam, uczniów, współpracowników złożyć jak najgorętsze życzenia zdrowia i dalszej owocnej pracy dla dobra polskiej nauki oraz doczekania w pełni sił fizycznych i twórczych następnego jubileuszu 70 lecia pracy naukowej.

Dnia 16 grudnia 1970 roku w pałacu Działyńskich w Poznaniu odbyła się uroczystość jubileuszu 60-lecia pracy naukowej prof. dra Konstantego Steckiego urządzona przez Oddział Poznański Polskiego Towarzystwa Botanicznego.

Uroczystość zagail przewodniczący Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Botanicznego doc. dr hab. Teofil Wojterski, który w serdecznych słowach powitał Jubilata oraz przedstawicieli rektoratu i dziekanatów Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu, prezesa Zarządu Głównego PTB prof. dra Henryka Teleżyńskiego, przedstawicieli i członków towarzystw naukowych oraz liczne grono wychowanków, uczniów i byłych słuchaczy oraz znajomych i przyjaciół Jubilata. Następnie przewodniczący doc. dr Wojterski udzielił głosu doc. dr hab. Stanisławowi Kościelnemu, który omówił (jak wyżej) całokształt dorobku naukowego i dydaktycznego Jubilata, podkreślając specjalnie osiągnięcia naukowe za ostatnie dziesięć lat.

Prezes Zarządu Głównego PTB prof. dr Henryk Teleżyński przedstawił zasługi Jubilata dla Polskiego Towarzystwa Botanicznego w uznaniu czego nadano Mu

godność członka honorowego, składając przy tym życzenia dalszej owocnej pracy dla dobra polskiej botaniki i Towarzystwa.

W imieniu Komitetu Botanicznego Polskiej Akademii Nauk prof. dr Stefan Białobok wykazał wkład prof. Steckiego do nauki polskiej i jednocześnie podkreślił zasługi długoletniej pracy w charakterze członka Rady Naukowej Zakładu Dendrologii i Arboretum Kórnickiego PAN.

Następnie składali życzenia przedstawiciele Wyższej Szkoły Rolniczej, towarzystw naukowych, współpracownicy, wychowankowie, uczniowie oraz delegacje młodzieżowe.

Na zakończenie zabrał głos prof. dr Stecki, który w serdecznych słowach podziękował za miłą uroczystość, podkreślając że praca była i jest dla niego źródłem, które dają mu zadowolenie i jednocześnie siły oraz zachętę do dalszej pracy. Jubilat został obdarowany kwiatami.

Na adres Jubilata i oddziału poznańskiego PTB nadeszły liczne depesze i listy od wielu towarzystw naukowych bądź ich oddziałów, jak również od uczniów, wychowanków i znajomych z życzeniami długich lat życia i dalszej owocnej pracy dla dobra polskiej nauki.

STANISŁAW KOŚCIELNY